

Sidste søndag efter helligtrekonger d. 21. januar 2018

Salmer:

749: I østen stiger solen op

448: Fyldt af glæde over livets under

Børnesang: Tillykke med din dåb

580: Jesus, dødens overvinder

601: Herlighedens Gud

476: Kornet, som dør i jorden

356: Almagts Gud, velsignet vær

Prædikentekst: Johannesevangeliet 12,23-33

Jesus svarede disciplene: »Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold. Den, der elsker sit liv, mister det, og den, der hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv. Den, der tjener mig, skal følge mig, og hvor jeg er, dér skal også min tjener være. Den, der tjener mig, ham skal Faderen ære. Nu er min sjæl i oprør, og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time? Nej, det er derfor, jeg er nået til denne time. Fader, herliggør dit navn!« Da lød der en røst fra himlen: »Jeg har herliggjort det, og jeg vil atter herliggøre det.« Folkeskaren, som stod der og hørte det, sagde, at det var torden. Andre sagde: »En engel talte til ham.« Jesus sagde til dem: »Den røst lød ikke for min skyld, men for jeres skyld. Nu fældes der dom over denne verden, nu skal denne verdens fyrste jages ud. Og når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.« Det sagde han og betegnede dermed, hvordan han skulle dø.

I torsdags var jeg til en prøvetime i et fitnesscenter i Kjellerup. Jeg måtte efterhånden tage seriøst, at mit arbejde er ret stillesiddende og kagespisende. Der må bevægelse til. Der må træning til. Jeg har ellers fra min tid i København haft ret store fordomme om fitnesscentre. De var altid indrettede sådan, at der var store glaspartier ud mod gaden, så man kunne se alle de mennesker, som stod og

trænede. Det lignede templer for en religion, hvor man dyrkede kroppens herlighedsværdi, hvor man forsøger at herliggøre sin krop, at gøre noget i tide, så den kan holde lidt længere, ja, så vi kan beholde livet lidt længere.

Fitnesscentret i Kjellerup var nu et ganske afslappet sted. Der er endda gratis kage om fredagen, siger rygterne... ☺

Det er ikke så mærkeligt, at vi mennesker bruger fitnesscentre. For de kloge folk siger, at alt går ned ad bakke fra begyndelsen af 20'erne. Hørelsen, synet, ja, kroppen generelt. Ja, store dele af livet her i verden er på den måde ét langt forfald. Vi mister herlighed gradvist, selvom der da også er mange gode ting ved at blive ældre. Erfaring, flot gråt hår og ofte en større ro og hvile. Men det går ned ad bakke med det meste.

I dag hører vi Jesus sige, at nu er det nu, nu skal Menneskesønnen herliggøres. Kort forinden er han blevet salvet af en kvinde. Han havde fået hældt kostbart olie ud over sine fødder som en kærlighedshandling. Ofte var det konger, profeter og præster, som blev salvet og indviet til deres store opgaver for Gud. Så da Jesus er blevet salvet, er han klar til noget stort. Bagefter red han ind i Jerusalem og blev tiljublet som Messias, som Israels frelser. Folk havde store forventninger. Nu skal han skinne og overstråle alle. Vi tænker straks på kroner og diamanter og fornemt tøj med masser af medaljer og skinnende guld.

Jesus er jo Guds søn. Nu skal det for alvor skinne igennem i verden. Nu skal alle se hans sande guddommelighed. Nu skal alle blive overbevist!

Disciplene må have jublet. Og det er jo ikke så mærkeligt, de tænker sådan. De har tidligere virkelig oplevet Jesu herlighed. Som ved hans dåb, hvor Guds stemme talte fra oven: ”Dette er min elskede søn, i ham har jeg velbehag.” Eller i den mystiske oplevelse på bjerget, hvor de så Jesus i et helt særligt lys. Han stod og talte med de store og for længst døde profeter Moses og Elias. Det var en oplevelse, de sent ville glemme. Og der har været alle de gange, hvor han har helbredt mennesker, drevet dæmoner ud og gennemskuet disciplene selv fuldstændig. Der er virkelig noget herligt, noget guddommeligt over ham.

Men så fortsætter Jesus: ”Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold.”

Disciplene må have måbet. Hørte de virkelig rigtigt? Hvorfor begynder han at tale om hvedekorn? Det er da ikke særlig herligt. Det er småt. Det dør jo, når det falder i jorden. Jesus skal da ikke dø. Han skal leve. Jesus længe leve! Og regere.

Disciplene har svært ved at forstå det. Vi har svært ved at forstå det. For de grundlæggende tanker og handlinger i det gudsrige, som Jesus præsenterer, er så meget anderledes end vores tankesæt. Vi tænker, at der er herlighed i det store og stærke, i det som fører sig frem og ophøjer sig selv. Jesus siger, at der er herlighed i det skrøbelige, i det svage, i afmagten, ja, i sidste ende i døden.

Vi tænker, at vi skal holde fast i livet så længe som muligt for ikke at miste det. Jesus siger, at den der hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv. Altså, den som ikke af alle kræfter forsøger at bevare sit liv, at holde sig oppe og i live og på toppen, det er netop ham, som skal bevare det.

Og som vi hører/hørte det i forbindelse med dåben. De små børn, de har forstået noget særligt. Dem skal vi ikke holde borte, nej, vi skal blive som dem, små, skrøbelige og tillidsfulde for at komme ind i Guds rige.

Jesus vender op og ned på verden, som disciplene forstod den, og som vi forstår den.

Jesus går nu mod sin død. Hans korsfæstelse nærmer sig. Det ved han. Og hans påstand er, at på den måde nærmer hans herliggørelse sig også. For Jesu herliggørelse er hans død!

Hvad er der herligt i det, kan vi spørge? Hvad er det skinnende og lysende i en død? Døden er jo vores fjende. Den er forfærdelig. Den plager os, både tanken om den, og når den indtræffer for familie og venner. Så hvordan kan en død være herlig?

Godt spørgsmål. Jesus giver os derfor to billeder på, hvordan hans død kan være herlig. For det første taler han om hvedekornet. Hvis et hvedekorn ikke kommer ned i jorden, så bliver der ikke mere ud af det. Måske bliver det gammelt. Måske falder det og ligger oven på jorden uden at kunne spire. Men hvis det kommer ned i jorden og dør, så kommer der nye korn ud af det. Sådan er det med hvedekorn. Sådan er det med kartofler og med mange andre planter og grøntsager. Hvis man finder et hvedekorn eller en kartoffel, som har givet liv til mange korn og kartofler, så er der ikke

meget herlighed og liv tilbage i moderkornet og moderkartofflen. Men det har netop givet liv til mange korn og mange kartofler. Ved dets undergang og død er det blevet til frugt og til liv.

Derfor påstår Jesus, at der kan være noget herligt over hans død. For hans død bliver til liv for mange. Hans død viser hvor langt Gud var villig til at lade sig synke, hvor helt menneske han blev: at han også underlagde sig vores dødelige vilkår. Ja, Bibelen taler endda om, at Jesus tog alt det på sig, som kan tynde os. Bekymring. Sygdom. Fejltagelser. Angst. Synd. Mindreværd. Alt det tog Jesus på sig, det tyngede ham til jorden, ja, under jorden og han gik under. Døde. Men fra hans uselviske død kan der netop spire nyt liv frem for os. For nu er vi befriede fra selv at bære det. Nu kan vi rejse os fuldt op igen, leve i tillid til Gud og i frihed fra at skulle bære alt selv.

Så det første billede på, hvordan Jesu død kan være herlig, er at han som et korn falder ned i jorden og dør for os, og at der netop ud af hans død kan komme liv og håb for os, også i dag.

Det andet billede er ikke om Jesus, som falder ned, men Jesus som bliver sat op. Han bliver ophøjet fra jorden, og så vil han drage alle til sig. Han taler her også om sin død, men nu er det ikke som et stille dødt korn nede i jorden, som giver liv til andre, men som en pinefuld død på et sted, hvor alle kan se det. På et kors på en bakketop. Romerne korsfæstede deres fjender for at afskrække andre fra at gøre oprør og begå kriminalitet. Så Jesus bliver egentlig korsfæstet for at folk skal lade sig afskrække og finde det afskyeligt, og tænke, at ham skal vi nok lade være med at følge, for se nu, hvad der kom ud af det. Død og pine.

Men Jesus påstår, at han netop ved sin smertefulde korsfæstelse vil drage alle til sig. Romernes taktik virkede ikke. Der hænger kors rundt om i vores kirker. Mange går med det på halsen eller får det tegnet på kroppen med tatoveringer eller med et par fingre over ansigt og bryst, som vi gør det i dåben.

Korsets tegn er ikke afskrækkende og får folk til at holde sig væk fra kristendommen. Det er et tegn på kærlighed. På uselvisk kærlighed. På guddommelig kærlighed. Meget kan man mene om Jesus, og folk har mange meninger om ham i dag. Men langt de fleste er enige om, at hans uselviske død, at han ikke greb til vold for at holde fast i livet, det er værd at følge. Det er der noget herligt og smukt i.

Og det sluttede ikke der. Jesus opstod fra de døde. Efter hans herlige død kom der en endnu større herlighed. Der kom liv ud af hans død. Der kom tilgivelse, frihed og frelse ud af hans død og opstandelse. Han bar mørket, han bar alt synd, han bar alle bekymringer og mindreværd op på korset og ned i graven. Han efterlod det hele der og opstod til liv igen, til herlighed, til frihed og fællesskab med Gud Fader.

Fordi Jesus kom til jord og gik ned i det allerdybeste og op igen, har han taget vores grundvilkår og vores liv på sig. Og han viser os en ny vej, en vej, som overgår vores forstand og vores normale måder at tænke vores liv på. Han viser os, at i følgeskab med ham, i sammenknytning med ham, da er vores herlighed ikke vores skinnende og velfungerende kroppe. Da er vores stolthed ikke magt og ære her i verden. Da er vores glæde ikke at andre mennesker ser op til os. Men da er han selv herligheden, håbet, glæden og vores virkelige grund til stolthed.

Ikke bare som en fin tanke. Eller et flygtigt opmuntrende perspektiv. Men som en virkelighed i os. Kristus i jer, herlighedens håb, som læsningen fra Kolossenserbrevet formulerede det. Kristus i os. Det er vores grund til håb. Den eneste grund til håb, når vores kroppe går mod forfald. Det er vores grund til glæde, når alt bliver mørkt omkring os. Det er vores stolthed, når vi ikke synes, vi har noget som helst at være stolt over.

Fordi vi i dåben knyttes til hans død og opstandelse, så kan vi som ham falde i jorden og dø, helt uherligt og skrøbeligt, men også som ham opstå til liv. Kristus i os, herlighedens håb. Kristi liv i os er så stærkt, at det kan overvinde døden og føre os til det evige liv. Det er det håb i os, som skinner igennem vores stigende forfald. Det er det håb, som kan overvinde dødens riven og sliden i os.

Kristus falder ned i jorden og bliver til liv og vækst for alle. Kristus bliver ophøjet på korset og bliver til fred og tilgivelse for alle. Det er verdens håb. Det er håbet for os og i os.